

Legumele toamnei

► Modificați 579

O să vă întrebați ce este 579. Vă spun eu. Este HOTĂRÂREA Nr. 579 din data de 2 noiembrie 2015 prin care s-a făcut completarea H.C.L. nr. 201/2006, republicată, având ca obiect aprobarea procedurii de utilizare temporară a locurilor publice aparținând domeniului public al Municipiului Brașov;

Care spune așa:
Consiliul Local al Municipiului Brașov întrunit în ședință ordinară la data de 2 noiembrie 2015;

Analizând Expunerea de motive și Raportul de specialitate ale Serviciului Administrare Patrimoniu și Urbanism Comercial din cadrul Direcției Arhitect Șef, înregistrate cu nr. 85.308/2015, privind completarea H.C.L. nr. 201/2006, republicată, având ca obiect aprobarea procedurii de utilizare temporară a locurilor publice aparținând domeniului public al Municipiului Brașov;

» pag. 2

Cornelius POPA

**Minciuna
s-a generalizat
și a fost ridicată
a rang de principiu
fundamental al
existenței, ne-a
pătruns și s-a
transformat,
pentru o mare
majoritate dintre
noi, în stil de viață.
Hoția a devenit,
în decenii, un mod
de a trăi.**

Editorial

România recreștinată

Cu mulți ani în urmă, una dintre personalitățile autentice ale culturii române, afirma că România ar trebui resetată din temelii. Și primul pas spre această resetare ar însemna, de fapt, recreștinarea poporului român.

Este genul de declarație care ne face să luăm foc. Cum adică tocmai noi să fim recreștinați? Cum adică, tocmai noi, ăia care ne-am născut, ca popor, gata creștin? Cum adică, tocmai noi care am zidit biserici de nu mai știu câte ori mai multe decât toate școlile, spitalele și dispensarele la un loc? Tocmai noi, ăia care ridicăm catedrale mai mari decât un stadion de fotbal? Evident, este o aberație și o afirmație ticăloșită, înfierăm noi cu profundă minie creștină.

Dar adevărul acelei afirmații, în substanța sa, nu poate fi combătut. Da, noi, poporul născut gata creștin, zice-se, ar trebui să ne începem

noua viață prin a ne recreștina. Nu în sensul ritualurilor creștine, ci în sensul acestor principii. În sensul învățării de a respecta cele zece porunci. De a pătrunde sensul lor, spiritul lor, nu de a mima simpla lor aplicare. Adică de a reseta în profunzime moralitatea unui popor în cvasi-întregul său.

Spun aceste lucruri pentru că, în ultimul sfert de veac, mai ales, moralitatea noastră ca națiune s-a întors cu fundul în sus. Nu că nu ar fi avut un fond genetic pentru așa ceva. Nu că nu ar fi fost convertită la hoție, minicună, lașitate, delațune etc în jumătatea de veac de comunism. Minciuna s-a generalizat și a fost ridicată la rang de principiu fundamental al existenței, ne-a pătruns și s-a transformat, pentru o mare majoritate dintre noi, în stil de viață. Hoția a devenit, în decenii, un mod de a trăi. De la antedecembristul luat ceva din fabrică, fie și un

capăt de sîrmă, doar să fie luat, pînă la hoția actuală, cifrată la miliarde de euro anual, cu structuri bine constituite în cel mai autentic stil mafiot. Cu actualul – în mare vogă – furt intelectual, manifestat în „cumpărat” diplome de licență, masterate, doctorate. Elegant numită plagiat, dar tot furt chemindu-se.

Este perfect adevărat, marea parte a acestor... păcate nu neapărat biblice, este cantonată în zona politicului, a aleșilor și numiților în structurile statului. Dar și aceștia nu sînt altceva decât exponentul marii mase populare. Nu sînt nici mai buni, nici mai răi decât mediul din care au plecat. Diferența o face doar simplul fapt că, în funcțiile deținute, au vaste posibilități de a fura, a tilhări, a călca peste cadavre, a minți, a înșela. Diferă doar scara la care fac toate aceste lucruri.

Scriu aceste lucruri cu tristețe în suflet. Cu tristețea unui martor

neputincios la ceea ce se întîmplă în jurul nostru și la ceea ce se întîmplă cu noi ca neam. Cu tristețea celui care, măcar în sinea lui, recunoaște că nu poate îndrepta nimic din toate acestea. Că doar le poate consemna inutil.

Și cu dorința de a vedea un popor întreg recreștinându-se. Nu în sensul ritualurilor religioase, căci pe acestea le bifăm cu prefăcută smerenie, ci în sensul autenticei morale creștine. Pornind de la iubirea de aproape și terminînd cu respectarea nativă măcar a ultimilor cinci porunci din cele biblice. Măcar atît. Avînd, în același timp, greua povară a cunoașterii că acest lucru este o imposibilitate atîta timp cît prima poezie pe care o învățăm la vîrsta dinaintea mergerii la grădiniță este una a fărădelegilor: „Cățeluș cu părul creț/ Fură rața din coteț/ Și se jură că n-o fură? Și l-am prins cu rața-n gură.” Am zis!

Alexandru PETRESCU

Avenit toamna cu legende frumoase, cu fructe și legume. Dacă umbli printre tarabele din piețe le poți vedea, sunt fructele copilăriei, legumele bunicilor. Uneori piața este departe tare. Dar mergi până acolo tocmai pentru aceste lucruri frumoase, pentru acel gust și savoare care te ajută să umpli cămara, să treci iarna. În toate orașele frumoase din România se organizează târguri speciale pentru a serba toamna. Se expun funiile de ceapă și de usturoi, lădițele cu gogoșari și ardei capia care plesnesc de sănătate, cutiile cu struguri negri sau aurii care îți fac cu ochiul. Țineți minte strugurii copilăriei? Perla sau perleta, napoleonul, făța vacii? Mergeți la piață, merită.

Vorbeam de târguri speciale. În unele orașe se organizează chestia asta. Se organizează chiar și petreceri, acțiuni dedicate publicului, acțiuni de promovare a producătorilor locali. La noi mai greu, mai rău. Asta nu prea înțeleg eu de ce. De ce nu se poate transforma Piața Sfatului, pentru o săptămână măcar, în ceva ce a fost odată. Să devină o imensă piață de legume și fructe, o piață de arome și culoare? Cu tarabe pe care să atârne ciorchinii de struguri, să se rostogolească ultimele piersici. Iar la fântână să curgă mustul. Nu înțeleg și pace. Poate nu este loc pentru toate legumele, sau poate legumelor nu le

Contraeditorial

Legumele toamnei

“ Dar eu zic că onor aleșii, dacă au în cap creier și nu legume ar trebui să modifice urgent și de îndată această hotărâre. Să reactiveze acele târguri slow food, să permită comercianților de dulceturi, murături, placinte. Să se poată fără „fereală și aranjamente” târguri de carne. Și de ce nu, să prevadă organizarea de evenimente și târguri pe aleea de sub Tâmpa sau în Piața Unirii, inclusiv evenimente gastronomice. Și dacă tot este toamnă și ne facem că organizăm Serbările sau Zilele Toamnei, să o lase pe țața Leana să vândă ceva struguri în Piața Sfatului. Se poate? ”

plac fructele? Habar nu am. Poate nici nu contează de ce. Important este ca piața să nu fie deranjată din împietrirea ei tristă și anostă. Pentru că așa au decis cei care au competențe în materie.

Am văzut cândva un film fain tare. Despre viață și supraviețuire, se numea Legende Toamnei. Acum am senzația că trăiesc în alt film. Tot despre viață și supraviețuire, dar trist și cenușiu. Alături de legumele toamnei. Acele legume...

Modificați 579

O să vă întrebați ce este 579. Vă spun eu. Este HOTĂRÂREA Nr. 579 din data de 2 noiembrie 2015 prin care s-a făcut completarea H.C.L. nr. 201/2006, republicată, având ca obiect aprobarea procedurii de utilizare temporară a locurilor publice aparținând domeniului public al Municipiului Brașov;

Care spune așa:
Consiliul Local al Municipiului Brașov întrunit în ședință ordinară la data de 2 noiembrie 2015;

Analizând Expunerea de motive și Raportul de specialitate ale Serviciului Administrare Patrimoniu și Urbanism Comercial din cadrul Direcției Arhitect Șef, înregistrate cu nr. 85.308/2015, privind completarea H.C.L. nr.

201/2006, republicată, având ca obiect aprobarea procedurii de utilizare temporară a locurilor publice aparținând domeniului public al Municipiului Brașov;

În conformitate cu avizele comisiilor de specialitate nr. 1, 5 și 6 ale Consiliului Local Brașov;

În temeiul art. 36, alin. 2, lit. c, art. 45, alin. 3 și art. 115, alin. 1, lit. b din Legea Administrației Publice Locale nr. 215/2001, republicată,

HOTĂRĂȘTE:

Art. 1. Se aprobă completarea Hotărârii Consiliului Local nr. 201 din 27 martie 2006, privind aprobarea procedurii de utilizare temporară a locurilor publice aparținând domeniului public al Municipiului Brașov, astfel:

1) După art. 6 se introduce un nou articol care va avea următorul conținut:

„A. Utilizarea temporară a domeniului public din Municipiul Brașov - Piața Sfatului, se va desfășura cu respectarea următoarelor condiții:

1. Organizarea și desfășurarea evenimentelor de tip „târg”, indiferent de produsele ce vor fi expuse și comercializate, se va face exclusiv de serviciile de specialitate din cadrul Primăriei Municipiului Brașov, cu avizul Comisiei Tehnice de Amenajarea Teritoriului și Urbanism.

Se vor organiza maxim 2 (două) evenimente pe lună.

2. Organizarea și desfășurarea altor evenimente socio-culturale (concerte, spectacole, activități sportive, etc) precum și a evenimentelor organizate de agenți economici, în vederea promovării și comercializării produselor din producția proprie se vor desfășura numai după aprobarea acestora de către Consiliul Local.

3. În cazul în care solicitările de expunere și comercializare de produse cu ocazia organizării evenimentelor de tip „târg” va fi mai mare decât cel al corturilor sau al tarabelor puse la dispoziție de organizator, se va organiza licitație publică având ca preț de pornire taxa de ocupare locuri publice, stabilită prin H.C.L.

B. Organizarea și desfășurarea evenimentelor de tip „târg”, cu produse handmade și artizanale, se vor aviza numai pe aleea Parcul Titulescu, maxim un eveniment pe lună, obligatoriu pe tonete furnizate de R.L.P. Kronstadt, cu avizul Comisiei Tehnice de Amenajarea Teritoriului și Urbanism.

C. Organizarea și desfășurarea de evenimente ce presupun prepararea și comercializarea de produse alimentare de orice tip se vor aviza exclusiv în zona lacului Noua și zona Pietrele lui Solomon, cu avizul Comisiei

Tehnice de Amenajarea Teritoriului și Urbanism.

D. Condițiile ce vor fi stabilite pentru toate tipurile de evenimente ce se vor organiza în cele trei locații menționate mai sus, referitoare la durata evenimentului, amplasarea mobilierului urban, forma, dimensiunile și culoarea acestuia, suprafața afectată, data începerii montării mobilierului și data la care vor fi eliberate în totalitate, inclusiv tipul de produse avizate a fi expuse și comercializate, vor constitui o anexă la abonamentul de ocupare a domeniului public, care va fi luată la cunoștință de organizator prin semnarea acesteia.”

De ce trebuie modificată? Pentru că este o hotărâre prin care onor Consiliul local a închis pentru anumite evenimente Piața Sfatului. Care nu permite unui nici unui comerciant să prezinte și să comercializeze nici măcar un borcan cu ceapă degerată. Nimic alimentar. Pentru asta este voie numai la Noua și la Pietrele lui Solomon. Nu știu care bivoli cu minte de legumă s-a gândit să împingă astfel de eventuale evenimente peste zonele de agrement unde numai public sau posibili cumpărători nu există. Bașca că mai strici și grătarul și relaxarea omului de acolo.

Așa... Iar târgul cu artizanat se face numai pe aleea de la parcul central și maxim de două ori pe lună. Desigur, este plin de turiști pe aleea aia, care probabil chibițează pe la mesele de șah în așteptarea bilunarei.

Probabil că administrația orașului s-a gândit să nu se tocească piața cubică pusă cu mare efort prin Piața. Sau probabil au alte interese.

Logica discursurilor școlare

Ovidiu EFTIMIE

Cel mai odios lucru la fiere care început de an școlar îl reprezintă discursurile. Nu popa, nu politrucii, nu florile și statul în soare, discursurile.

Motivul pentru care ăștia fac discursuri, e că au o audiență captivă. Sunt foarte rari oamenii în

stare să țină un discurs, îi numeri pe degete. Pe vremuri un Bănescu era interesant de ascultat. Sau un Crin Antonescu, înainte să adoarmă. Ar mai fi vreo câțiva. Pe CTP s-ar opri lumea să-l asculte. Poate pe Pleșu. Dar pe directorul de la școala generală nr. 25, niciodată. Sau pe Iohannis. Oamenii ăștia își plictisesc și prietenii când vorbesc, de-aia nu au prieteni, ci complici, după cum ne spune DNA prin comunicate. De-aia au neveste urâte sau de-alea cumpărate la 16 ani direct de pe băncile școlii. Nimeni nu vrea să audă ce părere are Boureanu despre nimic, nici măcar chelnerii.

De-aia Pandelescu de la Voluntari se suie pe mese să vorbească. Nimeni, niciodată, n-ar sta să asculte ce are Pandelescu de vorbit, dacă nu e vorba de ceva matrapuzlăcuri din care iese ceva. Cred că

doar Firea mai face asta, dar și ea, după vreo 5 minute începe să dea muzica populară mai tare în casă și se prefacă că are de curățat bibelourile de praf. Sau se duce să candideze la primărie.

Ăștia, directorii, politrucii, discursanții, se cred interesați. Se cred somități în capul lor, și de-aia se-apucă să țină discursuri. Își închipuie că lumea de-acolo a venit să-i audă pe ei. Sunt importanți.

“ Nu contează că sunt handicapați comunicațional și nu pot spune nimic interesant. Nu, în mintea lor, sunt cineva, vorbesc poporului. Le-a rămas ideea de la tovarășul Nicolae Ceaușescu, care vorbea în fața a mii de oameni adunați cu forța. Și ei ar vrea să fie un pic de tovarășul Ceaușescu, să le dea copiii flori. Dacă vreți să vedeți cât valorează un discurs de-ăsta, e suficient să vă puneți întrebarea: ați da doi lei să-l auziți pe Pandelescu din Voluntari vorbind? Nu? Ei bine, atunci atâta face sau nu face. Discursul lui nu valorează nici doi lei. ”

Inconștiență sau ignoranță?

dr. Dan
GRIGORESCU

Motto:

„Bine că ies la pensie, că nu mai pot vedea cum, pe măsură ce trec anii, tot mai mulți scutiți supraponderali îmi râd în față când mă văd pe culoare: „Fraiere, te-am fentat!”. Vom fi o țară de grași diformi, cu ochii în televizor la știrile din sport, vom ști la perfecție să judecăm sportivii și să analizăm jocul, dar vom muri de inimă când urcăm până la etajul 2.” - Ion Marian, profesor de sport de liceu

Atenția mi-a fost atrasă acum câteva zile de o întrebare constituind titlul unui articol scris de Corina Băcanu într-o publicație din mediul virtual (<http://www.sereniti.ro>): „Lipsa orei de sport: inconștiență sau ignoranță?” Retorica absolută a întrebării mi-a permis să nu îmi mai cheltui inutil timpul pentru a căuta un alt răspuns decât cel cu care vine „la pachet”. Da, spun eu, lipsa orei de sport este și inconștiență, și ignoranță!

Problema este a cui inconștiență, a cui ignoranță?

La o primă (și superficială) analiză, a părinților. Adică a acelei categorii de părinți (din ce în ce mai răspândite în prezent), care, neavând cultura sportului ca necesitate a dezvoltării armonioase a copilului, au crescut niște copii vulnerabili la minime eforturi fizice și care, intrând într-un cerc

vicios perfect, nu mai pot, apoi nu mai vor, să facă ceva considerat în școală ca fiind doar „o materie”. Materie care, pe lângă faptul că li se pare încă din primul moment ca fiind evident „grea” (pentru unii, chiar insurmontabilă!), le mai și crează false complexe de inferioritate socială în grupul din care fac parte. De aici până la a ceda presiunilor copiilor lor, care cer să li se „rezolve” o „scutare” sau până la a le veni chiar părinților această idee, nu mai este decât un pas! Iar acest pas a devenit, prin complicitatea noastră, a medicilor, extrem de ușor de făcut! Pentru ca rezultanta acestei atitudini să poată fi mai ușor înțeleasă, sunt nevoit să fac un recurs la memoria colectivă a celor din generația mea. În urmă cu 40 de ani, categoria elevilor care abia izbuteau să atingă nivelul minim al performanței sportive școlare (reprezentată de 5-ul salvator) era foarte slab populată numeric, fiind vorba de una – maxim două excepții într-o clasă de circa 30 de elevi.

Atitudinea față de educația fizică a acelor elevi mai puțin dăruți fizic era însă net diferită în raport cu cea din prezent, fiind îndreptată spre creșterea performanței personale și chiar autodepășire. Nu neg că în dezvoltarea unei astfel de dinamici atitudinale din ce în ce mai

pozitive, un rol important l-a avut cruzimea majorității care, imagina ironiile cele mai feroce posibil la adresa limitelor fizice ale colegilor deveniți țintă. Problema este că în prezent, se pare că excepția, reprezentată „illo tempore!” de elevii declarați inapți pentru a face sport în cadrul orarului săptămânal, a devenit regulă!

La o analiză mai aprofundată, însă, inconștiența și ignoranța sunt imputabile reprezentanților structurilor statului român care au responsabilitatea de a gândi strategic. Sau măcar de a continua punerea în operă a vechii concepții „Mens sana in corpore sano!”, care a fost într-un trecut apropiat (da, chiar și sub comuniști, nomina odiosa!) și ar trebui să redevină politică de stat! De ce? Pentru că o națiune sănătoasă și antrenată fizic va supraviețui tuturor încercărilor viitoare, chiar și numai prin faptul că este mai puternică și mai prolifică, iar noile generații se vor naște și vor rămâne și ele sănătoase. Asta dacă, prin selecție naturală, nu vor deveni și mai puternice, și mai prolifică decât cele anterioare lor! Credeți că natalitatea a scăzut numai din rațiuni economice? Eu cred că mai ales din motive de scădere a „tonusului sportiv individual”, generat de lene și de

inactivitate și determinând o adevărată explozie a incidenței obezității și a bolilor cardiovasculare, într-un cuvânt, din cauza „îmbătrânirii premature a tineretului”, lipsit de antrenament fizic. Pentru ca toți aceia care nu îmi dau dreptate să aibă un punct de pornire, îi rog să facă o comparație între vitalitatea unei turme de mistreți aflați mereu în mișcare, alergând în căutarea hranei și aceea a unui efectiv de porci domestici mereu sătui, îmbulzindu-se între ei doar la aducerea ei. Aici s-a ajuns, și se poate ajunge și mai rău.

Iar soluția? În loc să revenim pe făgașul normalității și să promovăm strategic, ca prioritate națională, plăcerea de a face sport (măcar la același nivel precum aceea de a face sex!), în scopul revitalizării organice a națiunii, vom ajunge foarte curând în situația în care marile puteri europene ne vor convinge, folosind „argumente imbatabile”, că ar fi cazul să importăm câteva (sute, zeci de) mii de imigranți „filtrați” mai întâi de către acestea pe criterii de performanță biologică. Ce, credeți că nu ar avea și ei nevoie de niște „sânge proaspăt” de calitate? Celorlalți, ce rămâne...

Oare, noi, românii, nu ne-am lămurit încă, evaluând

„performanțele” cvasi inexistente la nivel internațional ale sportivilor noștri nativi, că rezultatele competiției sportive mondiale nu relevă decât calitatea unei națiuni, în coordonatele ei psiho-fizice cele mai pure? Și că, în ceea ce ne privește, deja suntem „pe pierdere”? Am mai putea accepta pasivi faptul că națiunea română s-a poziționat singură (chiar și inconștient) pe calea dizolvării ei lente și inexorabile, a dispariției ei sigure?

Dacă nu, e momentul să ne mobilizăm pentru ca să facem ceva concret, cât mai rapid! Pentru că, chiar și așa, ne-am propune să ne „dăm” abia acum startul într-o cursă în care ceilalți alergători au trecut deja de jumătatea ei. Măcar de-am termina-o, chiar fiind ultimii clasați, căci doar atingerea obiectivului contează. Dar hai s-o începem odată!

Naționalismul, nevoie sau amenințare

Cătălin
LEONTE

Termenul „naționalism” este folosit să descrie două fenomene: (1) atitudinea pe care o au membrii unei națiuni prin care arată că le pasă de identitatea lor națională, și (2) acțiunile pe care membrii unei națiuni le fac atunci când caută să atingă sau să mențină auto-determinarea.

Spuneam într-un articol mai vechi că astăzi, peste două treimi din cetățenii acestei țări nu se mai

regăsesc în doctrinele și acțiunile partidelor existente astăzi în România. Ca urmare faptul că nu avem prezență la vot este din cauza că nu există încredere în politicieni, că există o nemulțumire socială, că avem o emigrație puternică în rândul tinerilor din cauza lipsurilor și a posibilităților de realizare profesională. Acestea sunt realitățile cu care ne confruntăm astăzi. Cam acestea sunt și condițiile însă, care fac ca sentimentele naționaliste să înflorească. Faptul că au apărut partide noi cu un discurs naționalist sau că discursul unor lideri ai partidelor existente s-a radicalizat, nu trebuie să mire pe nimeni. Ei nu doresc decât să prindă o felie cât mai mare din acest segment de populație, suficient de mare încât să fie interesant.

În secolul trecut, Al Doilea Război Mondial a pornit pe fondul creșterii naționalismului, atât în Germania, Spania, Italia cât și România. La noi în țară sub sloganul: „Pentru Dumnezeu, neam și țară”, Partidul Legionar s-a dat

la excese greu de imaginat care au dus la scoaterea legionarilor în afara legii.

După aproape 27 de ani de capitalism sălbatic, în care regulile au fost respectate dar și aplicate selectiv este clar că este nevoie de altceva, dar acest altceva trebuie să vină din zona respectării legilor de către toți cetățenii iar aplicarea legilor să se facă neținând seamă de poziția sau numele celui ce o încalcă. Ca urmare, manipularea sentimentelor naționaliste, în sensul că soluția este una de forță, de izolare și de culpabilizare a străinilor, de tot ce este rău la noi este periculoasă, și are un potențial distructiv greu de anticipat, pe un teritoriu național pe care traiesc mai multe națiuni, în care există multă sărăcie iar gradul de educație al oamenilor mai trebuie îmbunătățit.

Acum haideți să vedem cine susține acest gen de sentimente. Vedem două partide, unul pe dreapta și celălalt pe stânga eșcherului politic care încearcă să atragă cât mai mulți prozeliti cu discursuri

naționaliste. Nu au structuri teritoriale, nu au resursa umană dar sunt zgomotoși și cântă la această coardă naționalistă. Sigur că sunt și ei sprijiniți. Unii sunt sprijiniți de PSD iar ceilalți de PNL. Motivul? Simplu. Un calcul simplist care ar spune că, eventual o majoritate se poate crea dintr-un partid mare și un satelit mic și zgomotos, asta dacă face pragul electoral și intră în Parlament. Dacă nu se întâmplă asta și se creează un val de spaimă împotriva naționalismului, cum s-a întâmplat la alegerile prezidențiale din 2000,

când în turul 2 s-au confruntat Ion Iliescu și Vadim Tudor, tot ei vor avea de câștigat. De ce? Pentru că fugind de naționaliști, oamenii vor acorda un vot celor două mari partide și astfel le vor întări. Nu sunt printre cei care generalizează sau care culpabilizează instituții doar pentru că unii dintre angajații lor au prestații discutabile, însă ar trebui observată cu atenție activitatea unor șefi din instituții ale statului, care pentru o susținere politică și o menținere a postului devin părtași la astfel de jocuri.

Sper însă, din tot sufletul, ca nemulțumirea cetățenilor români să-și găsească răspuns într-o altă mișcare politică, curată, care să aibă ca rădăcini societatea civilă, cea reală, nu cea sprijinită de ONG-uri ce primesc fonduri de la te miri cine. Este nevoie de sentimente patriotice autentice, de o conștiință națională, de o cunoaștere a istoriei și de o menținere a tradițiilor, nu însă de un naționalism zgomotos, gol de conținut care riscă doar să inflameze și astfel să producă mai mult rău decât bine.

Tehnocrația îngroapă România

► **Politicienii au fost huliți, politicienii sunt etichetați drept hoți, corupți, oportuniști, cărora nu le pasă de nimeni și de nimic. Societatea civilă, prin vocea unor așa-zisi „tineri frumoși și liberi”, a cerut și a primit o guvernare tehnocrată de factură „bruxelleză”. Cu ce rezultat? Cu ce costuri?**

Rezultatele guvernării tehnocrate sunt inexistente. În aproape un an de guvernare nu au reușit decât să pretindă că guvernează prin gafe colosale și demisii pe bandă rulantă atunci când era necesar să își asume eșecul în fața cetățenilor. În toate aceste luni ei nu au făcut decât să acționeze:

- împotriva fermierilor care nu și-au primit subvențiile la timp, ci cu întârzieri de luni;
- împotriva familiilor care așteaptă acum ca ministrul Muncii să le plafoneze indemnizațiile de creștere a copilului, așa cum a anunțat;
- împotriva firmelor românești prin creșterea taxelor;
- împotriva tuturor românilor prin condamnarea la stagnare, sărăcie, creșterea taxelor și lipsa atragerii fondurilor europene.

Cu toate acestea, acești guvernanți toxici nu dau explicații în fața nimănui, nu sunt răspunzători de nimic. Dacă se întâmplă să se afle despre greșelile pe care le fac zilnic, aceștia preferă să fugă cât vâd cu ochii și să nu le pese de consecințele faptelor lor iresponsabile. Lor nu le pasă de niciun român, ei respectă,

cu strictețe, indicațiile primite de la Bruxelles, de la grupurile de interese străine. Nu iau în calcul interesul național, blochează cu bună știință proiectele de dezvoltare și țin România într-un confortabil stadiu de stagnare. Niciun cetățean român nu le-a acordat încrederea prin vot, ei nu au mandat de reprezentare din partea nimănui și nu se simt datorii față de nimeni. Pentru ei nu contează cei 19,96 milioane de români, pentru ei noi suntem doar niște cifre pe baza cărora se raportează la Uniunea Europeană. Ei nu au habar de problemele din întreaga țară, de necesitățile fiecărui român, de nivelul de trai sau de nevoile de dezvoltare.

România are nevoie de un alt guvern, nu acest guvern toxic pentru români. Acest guvern seamănă din ce în ce mai mult cu guvernele Boc-Băsescu. Ce a luat guvernul Boc-Băsescu de la români, noi am dat înapoi. Ce va lua acest guvern, vom da după alegeri, înapoi românilor. PSD a demonstrat între 2012 și 2015 că poate să crească economia pentru români, prin creșterea salariilor și pensiilor, prin scăderea TVA-ului și taxelor. Vom face acest lucru și din decembrie 2016, dacă

românii ne dau votul lor. Acest guvern vrea să ia bani românilor din buzunar. Noi vom transfera creșterea economică spre români, pentru a avea o clasă de mijloc puternică.

Românii nu mai pot accepta să fie tratați ca niște „sclavi” în țara lor. Guvernării trebuie să răspundă pentru fiecare decizie. Datoria lor este să le asigure tuturor românilor

condiții de trai decent, să se asigure că România este în continuu proces de dezvoltare. Trebuie să își facă datoria, cu responsabilitate și profesionalism! Nu trebuie să le mai permitem să „îngroape” România, să ne amanezeze viitorul sau să ne dezbine ca popor!

Marius Alexandru DUNCA,
Președinte PSD Brașov

România are nevoie de un alt guvern, nu acest guvern toxic pentru români. Acest guvern seamănă din ce în ce mai mult cu guvernele Boc-Băsescu. Ce a luat guvernul Boc-Băsescu de la români, noi am dat înapoi. Ce va lua acest guvern, vom da după alegeri, înapoi românilor. PSD a demonstrat între 2012 și 2015 că poate să crească economia pentru români, prin creșterea salariilor și pensiilor, prin scăderea TVA-ului și taxelor.

Despre parcări în Brașov

In Anglia, când se construiește un parc nou, se pune peste tot iarbă, apoi se lasă publicul să meargă pe unde vrea el, un timp. După ce s-au trasat potecile prin iarbă – prin uzarea gazonului datorită trecerilor repetate ale oamenilor, se construiesc și aleile, care urmăresc traseele alese deja de oameni.

Asta înseamnă să clădești un oraș PENTRU OAMENI.

În Brașov, în spatele hotelului Aro Palace jumătate din parcare a dispărut, transformată în pietonal. Interpelat în ședința de consiliu local, primarul a spus că „este parte a unui proiect mai vechi de transformare în zonă pietonală a unei mari părți a orașului vechi”. Ca răspuns la aceeași interpelare, primarul a spus că se are în vedere și transformarea străzii dintre magazinul Star și Modarom tot în pietonal, precum și a străzii Politehnicii și a ce a mai rămas din strada Postăvarului. La fel cu Apollonia Hirscher, între Poarta Schei și Castelului.

Toate aceste transformări le pot înțelege ca făcând parte dintr-o viziune a cuiva de copiere a diverselor orașe cu aspect relativ medieval din vestul Europei. Chiar dacă acolo

s-a procedat radical diferit. Mai întâi s-au construit alternative de parcare raționale, bine plasate față de obiectivele de interes pentru cetățeni, și numai DUPĂ aceea s-au anulat locurile de parcare aflate pe străzile pe care s-a interzis circulația autovehiculelor.

La noi, însă, se pune, ca de obicei, carul înaintea boilor. Orașul nostru suferă în mod cronic de lipsa locurilor de parcare în zona centrală și a orașului vechi. Da, știu, și noi, românii, suferim de sindromul care ne face să vrem să parcăm măcar pe scările de acces ale locului unde avem treabă, dacă nu putem parca de-a dreptul în holul de la intrare. Dar, în ciuda acestui obicei prost, orașul vechi suferă îngrozitor de

lipsa locurilor de parcare.

Primăria a construit pe mulți bani o parcare supraetajată lângă Spitalul Militar. Care, culmea stă mai mult goală. De ce? Mai multe ar fi motivele, printre ele fiind în primul rând faptul că este execrabil semnalizată. În afara unor semne minuscule cu un P cu căciuliță deasupra, nimic. Peste tot în vest sunt panouri care anunță luminos câte locuri libere sunt în diversele parcări supraetajate ale orașului, la noi e unul singur, aflat... în interiorul clădirii de parcare. Dar și spațiile sunt defectuos desenate, dacă ai o mașină ce depășește nivelul clasei mini, gestionarea traseului, sau intrarea într-un loc liber flancat de două mașini, pot fi adevărate teste

de îndemănare. Un alt motiv ar putea fi faptul că este departe de locurile unde oamenii au interesul să se ducă.

Cireașa de pe tort, însă, a fost informația că se intenționează închiderea parcării din spatele magazinului Star. De ce? Nu se poate transforma în pietonal, pentru că ar fi un nonsens. Și atunci am început să înțeleg... Nu cumva se distrug toate aceste 195 de locuri de parcare (130 de locuri pe Bd. Eroilor, Politehnicii, Postăvarului și cca 65 în parcare de la Star) doar pentru a ne obliga pe noi, cetățenii, să parcăm în parcare supraetajată??? Nu cumva se încearcă darea unui aer de investiție eficientă acelei parcări tocmai prin anularea altor locuri de parcare?

Așa NU se clădește un oraș pentru cetățenii lui, domnule primar. Asta e politica pumnului în gură. Și nu dă roade, au încercat-o comuniștii și au pierdut.

Haideți să construim un oraș pentru oamenii care îl locuiesc, un oraș de care să fim mândri și în care să fim fericiți, nu doar un oraș care arată bine în poze, dar moare încet, încet. Din 1990 până astăzi Brașovul a pierdut 76.000 de locuitori, cea mai mare scădere din întreaga Românie. Oare de ce? Pentru că este un oraș în care este bine să trăiești? Nu prea pare logic...

Gata! Ajunge!

Șerban ȘOVĂIALĂ,
consilier local independent al Brașovului

La noi, însă, se pune, ca de obicei, carul înaintea boilor. Orașul nostru suferă în mod cronic de lipsa locurilor de parcare în zona centrală și a orașului vechi. Da, știu, și noi, românii, suferim de sindromul care ne face să vrem să parcăm măcar pe scările de acces ale locului unde avem treabă, dacă nu putem parca de-a dreptul în holul de la intrare. Dar, în ciuda acestui obicei prost, orașul vechi suferă îngrozitor de lipsa locurilor de parcare.

Senatorul Grapă susține modificarea definiției familiei în Constituție

► **Senatorul Sebastian Grapă a declarat recent că susține modificarea art. 48 din Constituția României, privind definiția familiei. În forma actuală, articolul respectiv prevede că familia se întemeiază pe căsătoria liber consimțită între soți**

Coaliția pentru Familie a inițiat un demers privind modificarea Constituției României, iar în acest scop a strâns peste 3 milioane de semnături de la cetățenii români, în condițiile în care pentru o inițiativă cetățenească de revizuire sunt necesare minimum 500.000 de semnături. Demersul urmărește să blocheze

orice posibilitate a legiferării căsătoriei între persoane de același sex.

Miercuri, 14 septembrie, senatorul Sebastian Grapă a avut o întâlnire cu Dan Florea, președintele filialei brașovene a Coaliției pentru Familie, în timpul întrevederii fiind discutate aspecte privind organizarea unui referendum pentru modificarea Constituției, în sensul redfinirii noțiunii familiei.

Susțin valorile creștine, decența și normalitatea. Căsătoria nu poate să aibă loc decât între un bărbat și o femeie, iar orice altă reglementare este nefirească și ilogică. Nu mă gândeam că putem ajunge în situația în care să se pună problema interpretării noțiunii de soți, dar se pare că trebuie să clarificăm și acest aspect. Inițiativa Coaliției pentru Familie este constructivă, iar eu sunt alături de cei peste 3 milioane de români care au semnat inițiativa cetățenească, a declarat Sebastian Grapă.

Curtea Constituțională a României a avizat pozitiv inițiativa de modificare a Constituției astfel

încât să se stipuleze explicit că familia se întemeiază pe căsătoria liber consimțită între bărbat și femeie, nu pe cea între soți.

Sebastian Grapă a declarat: „Chiar și la nivel european, legislația recomandă o larghețe din partea legiuitorului, statele având suveranitate să se pronunțe dacă admit sau nu căsătoria între persoane de același sex. Mai mult decât atât, prin acest demers nu se încalcă în nici un fel drepturile fundamentale. Președintele Curții Constituționale a României este de aceeași părere, prin urmare opinia este una îmbrățișată și de specialiști.”

Reprezentanții Coaliției pentru Familie ar dori organizarea unui referendum pentru modificarea Constituției României în data de 11 decembrie, în paralel cu alegerile parlamentare;

„Susțin dezbaterile propunerii de modificare a Constituției în regim de urgență, dacă procedura legislativă o va permite. Trei milioane de români au decis să se implice în procesul legislativ, iar noi nu ne putem opune! Propunerea este sustenabilă, mai ales că, în acest moment, căsătoria între persoane de același sex este interzisă expres de către Codul civil, iar căsătoriile între persoane de același sex,

încheiate pe teritoriul altui stat, nu sunt nici ele recunoscute”, a declarat Sebastian Grapă

Totodată senatorul brașovean a comentat contextul ultimilor ani, apreciind că legislația românească trebuie să fie echilibrată și orientată către valorile morale: „Nu putem vorbi de o eventuală reintroducere a

art. 200 din vechiul Cod penal, nu se pune problema reincriminării homosexualității... Dar nici nu putem să cădem în cealaltă extremă și să desconsiderăm noțiunea de familie. În România, legea trebuie să ocrotească valorile morale, iar noi avem datoria de a institui un cadru bazat pe normalitate.”

În România, legea trebuie să ocrotească valorile morale, iar noi avem datoria de a institui un cadru bazat pe normalitate.

Scripcaru reales ca Ceaușescu la al XIV-lea Congres

► **Dictatorul Ceaușescu a fost reales printr-un simulacru de alegeri, tipic pentru regimul comunist.**

Penalul Scripcaru a fost reales în urma unui scrutin democratic, de către o majoritate a cetățenilor care și-au exercitat dreptul de vot, aceștia fiind, totuși, o minoritate din numărul total al cetățenilor cu drept de vot.

Cum se explică rezultatul votului pentru funcția de primar al Brașovului?

Voi încerca să dau câteva răspunsuri, succint.

Fără a uita de calitățile lui Scripcaru, de care a dat dovadă în primul mandat când, încă, nu a prins gustul delegării atribuțiilor, crezând că astfel scapă de răspunderea faptelor supușilor săi, adică viceprimarii orașului, o analiză obiectivă ne relevă o serie de aspecte interesante pe care le regăsim și în cazul altor municipii, conduse de primari reprezentând PD, ulterior PDL și astăzi, ironia istoriei, PNL.

După cum se vede, mulți cetățeni apreciază calitatea de „gospodar” a unui primar, calitate materializată în lucruri simple: ABC, adică asfalt, becuri, curățenie plus

câteva senzuri giratorii, cu multe panseluțe.

Pentru realizarea acestor obiective, e nevoie de trei elemente pe care Napoleon le considera necesare pentru ducerea cu succes a războiului: bani, bani și iarăși bani astfel încât trebuie să vedem de unde au avut acești primari, deveniți baroni locali, banii necesari.

În primul rând, sursa lor o constituie concretizarea principiului

autonomiei locale după anul 2005, prin repartizarea unui procent mai mare din sumele colectate de stat din unitățile administrativ teritoriale astfel încât localitățile cu venituri mari au primit sume mult mai mari de bani ca înainte.

O altă sursă a banilor o constituie fondurile europene, disponibile după intrarea României în UE, în anul 2007.

În fine, nu trebuie să uităm de

alocațiile de la bugetul național, generoase pentru primarii de aceeași culoare politică ca fostul președinte Băsescu și cu, mai nou, preocupată Elena Udrea.

Rezultatul final al acestor investiții făcute pentru a impresiona electoratul impresionabil, este proiectul vicepremierului Dâncu prin care Brașovul va deveni un oraș de mână a doua.

În concluzie, dacă Ceaușescu a fost reales grație violenței specifice comunismului, Scripcaru a fost reales prin dol, întrucât a reușit să-i înșele pe brașoveni cu realizări fără valoare din perspectivă istorică.

Acum două mii de ani, nu exista mândrie mai mare decât să te poți lăuda spunând „civis Romanus sum” (sunt cetățean roman).

Am convingerea că, în curând, un nou primar ne va da prilejul să ne mândrim, din nou, cu titlul de cetățean al Brașovului și să spunem: trecutul s-a încheiat iar acum viitorul ne cheamă.

Arnold UNGAR,
Consilier local Brașov,
membru FDGR

Rezultatul final al acestor investiții făcute pentru a impresiona electoratul impresionabil, este proiectul vicepremierului Dâncu prin care Brașovul va deveni un oraș de mână a doua. În concluzie, dacă Ceaușescu a fost reales grație violenței specifice comunismului, Scripcaru a fost reales prin dol (acțiune făcută cu rea-credință, cu viclenie, pentru a determina pe cineva să încheie un contract nefavorabil sau să admită o clauză defavorabilă într-un contract, n.r.), întrucât a reușit să-i înșele pe brașoveni cu realizări fără valoare din perspectivă istorică.

6 | FAPT DIVERS

Viitorul sună bine

Karla TITILEANU
decorator

Îmi aduc aminte de mirosul usturător al motorinei cu care se „lăcuise” parchetul din clasă. Pe hol duhnea a clorului cu care se „parfumasera” băile. Așa ca de început de an școlar. Cu siguranță obiceiul încă se păstrează, deși au trecut foarte mulți ani de când am terminat eu școala primară. Visam la o școală frumoasă, iar în gândurile noastre, chiar era, pentru că nu avem cu ce să ne alimentăm sau să ne înălțăm visurile. Oricât de mare aveam imaginația, nu știam că poate fi și altfel de cum era realitatea noastră de copii. Și chiar și adulții aveau limitele lor, pentru că informațiile despre alte școli erau prea puține, poate chiar inexistente. Dar acum, avem acces la orice informație, la condiții, la profesioniști, la programe, la finanțări.

Și totuși încă sunt școli care nu au autorizație de funcționare, nu au apă potabilă, nu au apă curentă... nu au toalete, lumină, căldură pe timp de iarnă. Copii care scriu la lumânare, ținând stiloul cu mânușile pe mâini. Iar știrile în care aflăm de aceste triste situații, apar în fiecare septembrie și inevitabil la prima zăpadă.

Asta în vreme ce ai noștri încă vopesc lambriuri, zugrăvesc clase și cumpără bănci și scaune pe banii părinților, decorează sălile de clasă cu hârtie creponată și sclipici, alții au reușit să pună pe picioare și chiar să se claseze în topuri recunoscute, cu cele mai frumoase școli din lume.

Bineînțeles, vorbim de insituiții ale căror clădiri sunt proiectate de arhitecți de renume, care au creat un concept unitar sub cupola căruia procesul educațional se desfășoară în niște condiții care pe noi românii ne trimit undeva în Evul Mediu.

E suficient să vezi Școala de balet din Rusia, cea de muzică din Tokyo, școala Orestadt din Copenhaga, Universitatea

Nanyang din Singapore (o clădire verde, cu acoperișuri grădina și floră interioară) sau școala Kollascolan din Suedia, ale cărei intrioare sunt absolut spectaculoase. Sunt foarte multe exemple de-a dreptul fascinante.

Din păcate, noi rămânem în Evul Mediu. Bine că e curat. Clorul încă se pare că spală tot.

Pastramă de berbecuț cu mămăliguță friptă

Pentru că este toamnă și mustul începe a da în fiert, vă propun un preparat de sezon - Pastrama de berbecuț cu mămăliguță friptă. Să începem!

Ingrediente:

- 2 kg carne de berbecuț
- 4 căpățâni de usturoi
- 2 lingurițe de sare
- 2 lingurițe de piper
- 1 linguriță de boia
- 1 linguriță de cimbru
- 1/2 pahar de vin alb.

Preparare:

Tranșăm carnea de berbecuț în porții potrivite, subțiri de 1 cm.

Separat preparăm condimentele și facem o pastă din usturoi pisat, piper, sare, cimbru și boia. Amestecăm bine toate condimentele cu

pisălogul de usturoi.

Cu pasta obținută ungem bucățile de pastramă pe toată suprafața, până se îmbibă de condimente și usturoi. Punem bucățile de pastramă una peste alta într-un ceain sau un vas metalic și le stropim cu vin alb.

Înfășurăm ceainul în folie de plastic și îl acoperim bine pentru a nu da miros și ținem pastrama la frigider 3-4 zile.

După aceste zile în care își trage gustul pastrama se poate prepara în tigaie sau pe o plită încinsă.

Se servește cu castraveci murați, ardei iute și mămăliguță din care formăm bulgărași care se pun pe jar.

Nu trebuie să lipsească un must bine înăsprit, desi merge și un roșu bine așezat de la Crama Girboiu!

Precauții speciale: consumați numai însoțiți de prieteni buni!

Poze nu pun că vă apucă...

Poftă mare!

www.cramagirboiu.ro

Așa și? DaCĂ COMisia 2,4,6,8 „au aprobat”, care e problema?

Încă odată, disciplinați și avizi de informație competentă - competentă în sensul productiv al unor decizii și situații constructive - echipa noastră s-a prezentat la ședința Consiliului Local din data de 09-09-2016. Ei bine, nu vrem să fim acuzați din nou de către domniile edili - care sunt niște prințese alinate, sensibile și pline de candoare - că suntem niște oameni răi și tendențioși, drept pentru care trebuie să recunoaștem că informația am găsit, întrucât deciziile s-au luat din plin, vorba românului: „este morcov!” Ei bine, în ceea ce privește competența acestor decizii, știți cum este: „ex nihilo, nihil”, adică: „din nimic, nimic”. Mai pe înțelesul tuturor, dacă un borcan gol se sparge de ciment, ce dracu să curgă din el, dacă este gol, nu are ce să curgă. Așa și cu Consiliul Local al Brașovului, doar este forul decizional ce întrunește capetele luminate ale orașului, nu? Ca simpli brașoveni - nu neapărat jurnaliști - ne interesează soarta urbei noastre, ne interesează bunul mers al orașului și mai ales dorim să vedem orașul Brașov scos din această amorțeală în care a intrat de o perioadă de timp. De la bun început ședința a debutat cu o problemă de o gravitate și importanță deosebită și anume, cine va fi următorul președinte de ședință pentru 3 luni? Foarte important pentru urbe. Ei bine s-a ales un președinte de ședință în persoana domnului Oprică Adrian, ne-am liniștit, dacă avem președinte de ședință, Brașovul este în siguranță.

Aha, 10.000 de oameni nu au apă caldă? Așa și? Avem președinte de ședință frate, nu ne jucăm aici, doar nu suntem pașiți, deși asta este impresia pe care o lăsăm, sigur nu suntem! După „solemnitatea” alegerii președintelui de ședință, a urmat un moment care ne-a lăsat un gust amar, domnul Marius Comșa a anunțat faptul că s-a semnat un protocol cu PNL-ul pentru „dezvoltarea

Brașovului”! La prima vedere, inițiativa este laudabilă, dar avem însă o mică problemă, de ce domnul Marius Comșa atunci când a făcut acest anunț a fost evident rușinat, cu vocea stinsă, bătăindu-se ca un elev care nu și-a făcut lecțiile, fiind nevoie ca soția acestuia, dna consilier județean Sebeni-Comșa să-i facă semne de încurajare? Ceva nu este în regulă cu siguranță. Un alt

subiect aprig dezbătut este decizia de a se desființa jumătate din parcare din spatele Hotelului Aro

pentru a o transforma în spațiu pietonal. Pe lângă imbecilitatea deciziei ca atare, având în vedere că în centrul orașului este o acerbă lipsă de locuri de parcare, aflăm de la domnul Macedonschi faptul că respectivele modificări nu sunt prevăzute în PUZ și că nu există nici hotărâre de Consiliu Local. Păi, care ar fi problema? Doar Gică-i pe tarlău lu' ta-su, frate! La ce are nevoie de votul consilierilor? Ei și la acest moment am înțeles de ce este așa de important președintele de ședință! Rolul său este evident, acela de a închide gura recalcitranților, sau mă rog acela de a încerca măcar. În cazul acesta a încercat, nu e chiar simplu să le închizi gura lui Mace și lui Ungar, cu toate că la un moment Macedonschi a avut probleme și cu microfonul, să fi fost doar coincidență? Urmează un moment penibil și anume mulțumiri, omagii, osanale și temenele nesfârșite din partea domnului Toro către, domnul primar și întreaga conducere a orașului Brașov, pentru sprijinul acordat în legătură cu o grădiniță. Adică li s-a mulțumit nesfârșit pentru că au făcut ceea ce trebuia să facă, deci e bine!

Pa Ceanga

Pe lângă toate cele de mai sus, la fiecare punct de discuții, președintele de ședință Oprică ne asigură de faptul că: „comisia 2,4,5,6,8, AU aprobat!” În rest, s-a înființat noul serviciu de termoficare, însă la întrebarea oamenilor: „Când avem apă caldă?” răspunsul s-a disipat pe zumzetul de fundal al încheierii ședinței.

Virusi

Pe pereții Porții Ecaterina se aleargă proiecții colorate roșu, galben, verde și albastru, lasere care sparg întinericul prin care calcă clătinat bețivii cu ghirlande de flori portocalii primite la Oktoberfest. Un copil se uită perplex mai întâi la tac-su care se întreabă răgușit ce dracu`s ăstea, apoi la pereții bătrâni și la luminile care îi îmbracă acum într-o fotografie sepia și îi răspunde ce sunt ăstea: virusi.

Și eu care credeam că e un basm. Nț.

Virusi sunt.

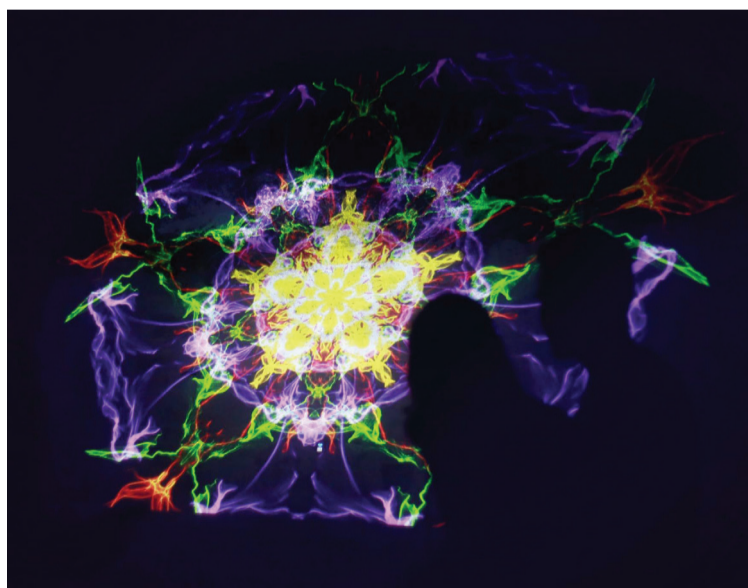
The Ultimate Reality.

În tren, la ora 2 și 5 minute, trece târându-se pe fund și împingându-se în podul palmelor un țigănu slab și știrb. E murdar și umil și morsa cu mustață de lângă mine, țigănu și el, empatizează dar nu prea tare și îi spune că nu are schimbat. Apoi închide ușa compartimentului.

7 minute mai târziu, culoarul trenului tremură de urletele unei femei care amenință cu poliția. Nenorocitul!!!, se aude și apoi nu mă mai concentrez pentru că țigănu fără picioare acum le are și le folosește sprinten să alerge spre un alt vagon. E însoțit de un altul, mic, ascuns într-o pufoaică deși afară sunt 32 de grade. Amândoi rād și cerșetorul scutură arogant un mănunchi de hârtii de 1 leu. Văd și una de 5. Femeia îl blestemă, se simte înșelată, leul dat de ea a ajuns la un tâlhar.

Eu văd însă un miracol. Miracolul din trenul de Viena, petrecut iată, undeva până-n Periş. Un țigănu trist, târându-se pe fund și palme a primit atâta dragoste și ajutor încât a reușit să se ridice în picioarele nevolnice și chiar să alerge. De banii ăia își va lua alcool și va bea în sănătatea milostivelor suflete care l-au ajutat.

De ce sunteți doamnă atât de

supărată? În loc să chemați poliția nu mai bine chemați un preot să binecuvânteze vagonul în care s-a întâmplat miraculosul eveniment?

Țigănu vindecat și ăla în șubă, încă bolnav, coboară la Ploiești.

Doamna continuă să îl blesteme și să amenințe că va chema poliția.

Vindecatul îi spune răsând, cu

buzele despărțite peste nimicul din gură, să-i mănânce pula.

Virusi.

Undeva în fața unui chioșc meschin de sub o scară cu unghi imposibil care te trimite afară din stația de metrou a Gării de Nord, vânzătoarea stă pe un scaun de plastic, jucându-se pe telefon. E îmbrăcată într-o rochie

de bal, cu paiete pe care lumina neonului, atunci când femeia se mișcă, schimbă culorile, acum verde, acum violet, acum roșu aprins.

Virusi.

E prințesa de sub scară, condamnată de vrăjitoarea cea rea să vândă ștrampi și clame, sutiene și chiloți până când prințul cel bun, în drum spre Agnita, va trece prin dreptul tarabei ei și va cumpăra o pereche de șosete flaușate și astfel vraja se va rupe.

Frumusețea e în ochii privitorului.

Mă gândesc la copilul cu tată abțiguit și tare paternale care a văzut virusi în arabescurile colorate de pe Sfânta Ecaterina și nu aș vrea să intru nicio clipă în mintea lui. Nici măcar să mă spăl pe mâini și să beau apă. Pariu că-i frig și miroase a moarte acolo.

Și e plin de virusi.

Raluca FEHER

Perversa imbecilitate a autorităților

Buletinul lui Kafka

Deunăzi un amic de-al meu a constatat că i-a expirat buletinul. Ei na! Nimic mai simplu.

Se duce la Primărie și-și face altul, nu? Așa ar trebui să fie. Ei bine așa este, dar oarecum altfel. La biroul de informații i s-a spus că e nevoie de certificatul de naștere, cu toate că buletinul expirat de câteva zile există și totuși este un CNP specificat acolo, CNP care este unic! Bun. Din păcate a constatat că a pierdut certificatul de naștere.

S-a dus la Primărie să ceară altul. Ghici ce i-au cerut: buletinul! „Păi, pentru buletin îmi trebuie”. „Nu e problemă, vă facem buletin provizoriu, cu buletinul provizoriu vă scoateți certificatul de naștere, după care vă facem buletinul definitiv”.

„D-nă glumiți?”

Nu, nu glumea.

„Bine, pentru ce există CNP atunci? Mi-l schimbați cumva?” „D-le nu avem timp de glume, auzi comedie, să schimbăm CNP-ul! Asta fac infractorii domnule!” Omul are „ghinionul” să fie născut în Constanța, i s-a spus că dacă se grăbește trebuie să meargă acolo, dacă nu, îl poate scoate din Brașov, dar în 30 de zile.

A strâns omul actele – fără certificat de naștere – și s-a prezentat la zece fără un sfert dimineața la Primărie, pentru buletinul provizoriu. Ne pare rău este târziu. Sunt doar 150 de bonuri pe zi și s-au epuizat. A doua zi la ora 8 dimineața, la primărie era Jihad, priviți fotografiile. A avut numărul de ordine

108. I-a venit rândul, „Aoleu, nu aveți sentința de divorț!” „Păi la ce trebuie? Nu se mai scrie în cartea de identitate, căsătorit sau necăsătorit.” „Domnule vă rugăm nu mai fiți recalcitrant!” „Pentru buletinul definitiv să o prezentați vă rog, unde ați divorțat?”

Norocul lui că a divorțat în Brașov. Mai trebuia o taxă de un leu, pentru plata acesteia este nevoie de buletin sau certificat de naștere. A întreat – pentru că era deja curios – „D-nă, dacă persoana nu are nici buletin și nici certificat de naștere, nu poate plăti taxa?” Haideți domnule, prezentați unul din actele solicitate, uitați ce de lume este, nu avem timp de glume!” În rest fără cuvinte!

Pa Ceanga

130 de ani și o să fie bine

► **Chinezoaicele sunt confuze. Care e vagonul în care trebuie să se suie? Trenul e mai murdar decât conștiința lui Hrebenciuc și numărul vagonului e ascuns sub un strat gros de jeg. Îmi mulțumesc că le-am ajutat și apoi îmi spun că un bărbat drăguț le-a căărat bagajele la București, de pe peron în compartiment. Ce om de treabă, și-au zis. Un scumpic, căci bărbatul le-a cerut îndată să îl plătească pentru ajutorul acordat.**

S tați liniștite, nu vreau bani. Uhhhh, chinezoaicele răsufală ușurate și apoi se așează timid pe banchetele pătate, în vagonul mai fierbinte ca Ana Lesko goală.

O altă chinezoaică întreabă dacă trenul are întârziere.

De data asta nu.

Toți turiștii din hotelul în care locuiește i-au spus că absolut totul întârzie în România și că ar fi cazul să se adapteze ritmului altfel o să-i pocească țeasta.

-De ce nu protestează oamenii? De ce nu ies în stradă?

Chinezoaica nu e chinezoaică ci un element burghezo-moșieresc din Taiwan unde oamenii ies în stradă. Probabil pentru că au apartamente

mici și urâte și programe proaste la televizor, sigur nu au Te pui cu blondele, așa că ies din casă, să protesteze.

-Dacă ar întârzia trenurile în Taiwan, ne-am duce să ne cerem banii înapoi.

Niște calici. Pe noi nu ne fac 50 de lei, de ce să îi cerem înapoi?

Taiwaneza e uimită de jegul românesc, de lipsa oricăror facilități pentru călătorul sosit din străinătate să vadă Dlacula's land. În gări nu sunt platforme pentru cei în scaun cu roțile sau pentru cărucioarele copiilor sau ca să nu-ți rupi spinarea ridicând valize monstruoase când ai putea să le împingi pe roți. Mașinile de la care cumperi bilete de tren nu au setare de limba engleză, băjbăi în

românește până un domn drăguț te ajută contra cost să te descurci. Stația de autobuz din Bran nu este semnalizată nicidecum. Stai unde stau ceilalți turiști, sperând să oprească vanul condus de un psihopat în tricou murdar care te va duce înapoi, la Brașov.

-Ați putea face mult mai mulți bani din turism dacă ați vrea.

Am vrea dar asta ar însemna să facem lucruri, să turnăm platforme, să investim în softuri, să băgăm bani în indicatoare și în ghiduri, în autobuze și în trenuri.

Ce rost are?

Lucrurile merg și așa, prost dar inevitabil înainte.

Deunăzi făceam un inventar al grozăviilor consumate cu entuziasm

nu mai devreme de anul 1999, vorbeam de otrava Busuioacei de Bohotin sau ciroza dată de Grasa de Cotnari, de salariile care ne aduceau, invariabil, să mâncăm o rafinată ceafă de porc cu cartofi prăjiți și salată mixtă la Pui de Urs, de cravata lui Năstase purtată la nunta Nadiei și a lui Bart.

Suntem departe de anul 1999, așa ne-am zis deunăzi și am închinat un pahar de bere artizanală. Dacă ne mișcăm la fel în continuare, în 130 de ani ajungem și noi ca Taiwanul, Coreea și chiar Japonia.

Dar unde ne grăbim oameni buni? Unde ne grăbim?

Raluca FEHER

Consilieri la Phenian

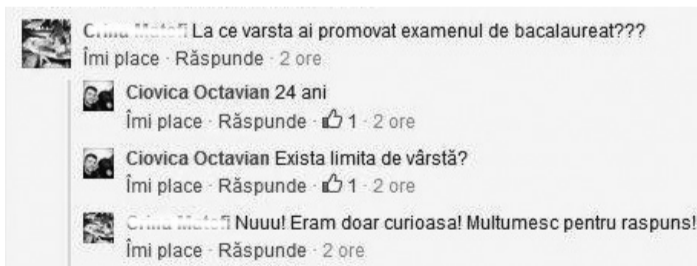
Accinte

Vă spuneam acum trei - patru numere de gazetă despre faptul că există consilieri locali care se plâng că nu sunt informați despre conținutul proceselor verbale de ședință pe care trebuie să le aprobe. Spre deosebire de aceștia, a căror atitudine este cât se poate de normală, vă mai spuneam despre faptul că majoritatea consilierilor votează în bloc fără să-i intereseze ce votează și de multe ori fără să știe ce votează, fiind celebre șușoteli de genul: „Da' ce votăm acum?”, „Nu contează, ridică mâna «că da», e propusă de ai noștri”. Cine e pentru? Împotriva? Se abține cineva? Bineînțeles ca oile - cu excepția a doi, trei consilieri - toți sunt pentru. Dacă ești în sală în timp ce se desfășoară ședința și privești cu atenție ceea ce se întâmplă, vei observa patru categorii de „edili” și anume: prima categorie, care sare în

ochi, sunt recalcitrantii, până acum trei la număr. A doua categorie - greii consiliului, barosanii - este aceea formată din consilierii care „regizează” problemele și care știu foarte clar ceea ce se întâmplă. Aceștia, sunt cei care - împreună cu secretarul primăriei și cu Gicuță - președintele ședinței și este evident despre faptul că știu ce se întâmplă. Au o atitudine de stăpâni, este suficient să se uite unul la altul și deja au luat decizia, se coalizează prompt împotriva recalcitranților, împart priviri demyurgice și sunt foarte siguri de poziția lor. Mai este categoria slugarnicilor și anume a celor care ar înțelege ce se întâmplă dar se fereșc să pună orice întrebare sau - doamne ferește să se opună la orice sau să aibă opinie - pentru că în calitate de consilieri locali o duc binișor, au posturi călduțe de șefuleți prin instituții sau regii autonome pe care ar putea

să le piarda imediat, sau mici afaceri care s-ar duce de râpă dacă ar supăra stăpânii din categoria anterioară și mai este categoria celor care oricum nu înțeleg nimic, pentru că nu au cum și este evident că au ajuns acolo pe post de unelte. Te uiți în ochii lor și vezi nemărginirea. Pe aceștia i-am numit „Consilieri la Phenian”. De ce? Deoarece pentru aceștia dacă ședințele de Consiliu Local se țin în limba română sau se țin în limba coreeană, nu are nici o importanță. Ei oricum nu înțeleg nimic, sunt total în afara oricăror probleme care se discută, se uită în jur cu priviri rătăcite, iar când sunt nevoiți să decidă ceva ce nu s-a discutat înainte

în ședințele de partid, li se măresc ochii, devin agitați, se panichează și îi caută din priviri pe stăpânii din a doua categorie. Privindu-i am avut o revelație, dacă prin absurd ar fi teleportați la o ședință de Consiliu Local în Phenian, nici nu cred că ar sesiza vreo schimbare. În jurul lor s-ar vorbi limba coreeană, dar ei ar fi la fel de senini pentru că oricum nu înțeleg ce se întâmplă, nici în limba română nici în limba coreeană. Și la urma urmei ce dacă? Cum a zis domnu' Ciovică atunci când a fost întrebat la ce vârstă a promovat examenul de bacalaureat: „La 24 de ani, ce, e vreo problemă?” Am zis!

Furibunzii zilelor noastre

► **Îi recunoști imediat. Insuficient documentați, negri în cerul gurii mereu deschise, ascuți săbii, flutură drapelul de luptă, huiduie și disprețuiesc cu ferocitate. Spațiul public e câmp de luptă, iar încrâncenarea este singura lor condiție de a fi. Sau, cine știe, singura lor misiune...**

Somnul rațiunii naște monștri care ne invadează în timp real. Animale și plante dispar pentru totdeauna; copii mor de foame sau de boli ce pot fi tratate cu ușurință; armate private duc războaie naționale; nord-coreenii sunt răi și trăiesc mult mai rău decât sud-coreenii; Holocaustul (înfrorător) are un marketing mai puternic decât comunismul (înfrorător și acesta); marile brand-uri fac bani lucrând cu muncitori ieftini din lumea a treia; Cuba a fost o țară „rea”, dar acum a devenit interesantă; cancerul nu se vindecă, dar a fost descoperit leacul universal pentru această boală și, la fel ca în bălăile pentru petrol, e mult loc pentru teoria conspirației; Rusia e când a lui Putin, când a lui Tolstoi ș.a.m.d. Am preluat toate aceste teme din presa și din mediul online al ultimelor zile și le-am înșirat la întâmplare, nu am alcătuit vreun clasament al grozăviilor. Toate au însă -foarte multe like-uri...

Temele românești sunt și mai spectaculoase. Deși putem hrăni jumătate de continent, importăm mâncare. Deși taxa de mediu pentru autoturisme este ilegală, trebuie plătită. Biserica Ortodoxă Română

e bună (Arsenie Boca) sau e rea (Patriarhul Daniel). Justiția merge când foarte bine, când extrem de prost, binomul celebru e ca o sfârlează care se rotește când spre stânga, când spre dreapta (depinde cine o lansează), Prutul unește sau desparte, ungurii sunt cei mai buni prieteni-dușmani, homosexualii au dreptul să se căsătorească sau nu au acest drept. Un „nimeni” e supărat pe alt „nimeni” și împreună ne otrăvesc fără să obosească...

Cea mai validată unitate de măsură este adversitatea, iar fiera și veninul sunt laptele și cornul comunicării zilnice. Până și rezultatele alegerilor se decid în funcție de cantitatea de ură îndreptată împotriva unuia sau altuia dintre candidați. Avocați, consultanți, publiciști, intelectuali, ziariști, politicieni sau doar cetățeni (lista se poate citi cu sau fără ghilimele) se umflă zi de zi, trepidația devine viscerală, privirile se întunecă sub sprâncenele infuriate, venele gâtului dau să se spargă și un val de ură inundă comunicarea, oricare ar fi platforma acesteia.

– Dacă nu ești cu noi, ești cu celălalt...

– De unde știți?!

– Știm!... Și te urâm!...

Ura se simte, se încasează mai tare ca o stângă la ficat!

Modernitatea a schimbat multe lucruri. Mediul online a redus distanța dintre politicieni și cetățeni. Timpul și spațiul se măsoară altfel decât acum o jumătate de veac. Tehnologia avansează extraordinar. Dar foarte multe alte lucruri au rămas aceleași, iar azi, când totul se transmite în timp real și oricine poate comunica public, reziduurile sunt ca valurile unui ocean în furtună. Ies în evidență încrâncenarea și invectiva. Jurnalismul perfid care se pretinde militant. Mercenarii media, gata să își vândă publicul pentru doi arginți. Sicofanții de

ambele sexe care sufocă televizorul cu furia revărsată din gurile-pungă. Atotștiutorii și atoateștiutoarele care atârnă prin studiourile de televiziune ca lămpile de miner pe casca de protecție. Prețioasa manifestare a unor intelectuali de serviciu (mai mereu aceiași), sorbiți cu sfințenie de semidoctii pătrunși de propria lor importanță...

În 1920, Max Weber spunea într-o conferință ținută la München: „Ceea ce contează este obiectivitatea instruită a privirii asupra realităților lumii, puterea de a le înțelege și de a ne ridica lăuntric la înălțimea lor”. Am mai scris despre acest citat. O frază puternică și mereu actuală, dincolo de emfaza stângii, dincolo

de lipsa de inspirație a dreptei sau de incoerențele dintre cele două mâini.

... A trecut mai bine de un sfert de veac în care unii dintre noi – mulți, puțini?! – nu ne-am avut decât pe noi înșine, familiile noastre, o mână de prieteni și privirile îndreptate scrutător înainte. Atât de mult ne-am uitat înainte, încât am albit fără să ne dăm seama. Albușele noastre cu amintiri sunt sărace pentru că ne-am uitat mereu către o lume mai bună; -ne-am încrâncenat atâta vreme pentru o zi de mâine care să devină, dacă nu -realitatea noastră cotidiană, măcar o frumoasă fotografie color în albumul de amintiri...

Închei cu un alt citat, și mai drag mie, din Evanghelia după Matei: „Nu vă îngrijiți de ziua de mâine, căci ziua de mâine se va îngriji de ale sale. Ajunge zilei răutatea ei”.

Tudor ARTENIE

Închei cu un alt citat, și mai drag mie, din Evanghelia după Matei: „Nu vă îngrijiți de ziua de mâine, căci ziua de mâine se va îngriji de ale sale. Ajunge zilei răutatea ei”.

Vin alegerile parlamentare

► **De abia au trecut alegerile locale, și s-au așezat „apele”, că urmează alegerile parlamentare. Cam pe la începutul lui decembrie. Cetățenii cu drept de vot sunt chemați la urne să voteze deputați și senatori pentru următorii 4 ani. Ei bine, dacă până acum ei aveau agende cam goale din partea cetățenilor când mergeau să-și preia mandatele, anul acesta cei ce vor fi aleși, vor lua calea Parlamentului cu agende pline de lucruri pe care vor trebui să le rezolve pentru brașoveni în următorii 4 ani. Sau cel puțin așa sper eu. Spitalul, aeroportul și autostrada se pot construi doar prin eforturi conjugate și voință politică**

Dar oare cum îi forțăm să ne bage în seamă, și să facă ceea ce dorim noi, alegători? Pun această întrebare,

oarecum tâmpă, pentru că până acum au făcut cam ce au vrut ei, și atitudinea în fața protestelor de stradă, a nemulțumirii care curge valuri, valuri din mass-media, este aceea a ursului care trece în cor de lătrături. Căinii latră, ursul merge.

Varianta cu nu-l votez mai pe candidatul X sau Y, din păcate nu funcționează. Pentru că pur și simplu par clonați. Adică nici unul nu este în stare să facă nimic bun. Pleacă unul, vine altul, problemele stagnează în așteptarea soluțiilor. ADN-ul lor este incompatibil cu empatia față de votanți. Simpatiile și antipatiile politice sunt caduce și ele. Care stânga, care dreapta? Pentru că planul lor, al partidelor pare să fie cel clasic, în care promitem bine și mult în campanie, și dăm înapoi ciuciu spre puțin când s-a terminat votarea. Vorba străzii ” Toate partidele / Aceași mizerie!”

Bine, bine, dar totuși cum îi facem să-și întoarcă fața către popor, chiar nu avem și alte strategii de aplicat în acest caz? Chiar suntem atât de greu de urnit din loc, și atât de ușor de dus cu

preșul? Chiar lăsăm viața să treacă pe lângă noi, în timp ce ne uităm cum ne golesc țara? Suntem oare incapabili să tragem linie și să terminăm cu atitudinea servilă și umilă în fața politicienilor? Nu ne-am săturat oare de atâta umilință, furt și abuzuri din partea lor? Îi așteptăm pe americani să vină să facă ordine, sau pe Bunul Dumnezeu să vină și să ne răzbune chinurile și suferința fără sfârșit la care suntem supuși, an după an, legislatură după legislatură? Mă gândesc că ar fi cazul să ne luăm destinele în mâini și să le spunem NU corupției și abuzurilor, NU furtașagurilor și aranjamentelor de culise, NU acțiunilor care defăimează și sărăcesc România. A trecut vremea vorbelor. Am așteptat destul ca să nu se întâmple nimic. AJUNGE!

România are exact 588 de aleși în Parlamentul României. Care nu fac mai nimic în afară de propriile afaceri și mai nou depun efort să se ascundă de DNA. N-au agende dictate de către alegători. Și chiar dacă ar avea, nu-i interesează de alegători. Nici o propunere, nici

o idee, nici un... nimic. Cască gura prin parlament și ridică mânuța la vot, la ordinul partidului. Dar aici este o mică chichiță. Dacă pui presiune pe ei, și aici mă refer la e-mail-uri, sms-uri, apeluri telefonice, ca sa-i transmiți cum și ce să voteze, începe să se sperie, să se trezească. Avem aici cazul votului din Parlament la legea minelor care avea legătură cu Roșia Montană. Activiști au „încins” telefoanele și internetul, transmițându-le părerea străzii. Vrem ca noi poporul să preluăm puterea? Perfect, o putem face punând presiune concertat pe aleși neamului ca în cazul de mai sus. Care de frică că nu o să prindă un nou mandat o să devină brusc foarte receptivi și activi. Și atunci o luăm ușor, gradual, în câțiva pași simpli.

Primul pas ar fi să le amintim zilnic pe paginile de facebook, e-mail și sms ce vrem. Cât ne ia să trimitem un textuleț de câteva cuvinte în legătură cu ordinea de zi de la Parlament?

Al doilea pas ar fi înscrierea la audiențe sau participarea la conferințe de presă la sediile

partidelor din teritoriu. E suficient dacă intrăm un pic la partid ca să punem câteva întrebări, sau poate chiar să le mulțumim pentru devotamentul arătat alegătorilor, când deputații și senatorii vorbesc cu presa, cu o pungă transparentă în mână cu niște roșii și niște ouă. Evident, ne întoarcem de la cum-părături și suntem în drum spre casă unde avem de gând să preparăm o delicioasă omeletă și o salată de roșii, doar nu avem de gând să le aruncăm înspre ei.

Al treilea pas ar fi să le atragem atenția public și vocal, la întâlnirile cu alegători, dacă au o conduită nelalocul ei în exercitarea mandatului (a se citi dacă propun legi sau le susțin pe cele contrare interesului României, sau dacă lipsesc de la lucrările Parlamentului).

Simplu? Simplu. Mănăncă doar un pic de timp, și necesită consultarea internetului pentru a vedea ordinea de zi de la Parlament. Avem fiecare câteva minute zilnic ca să ne construim viitorul, cu gesturi mici și dese.

Dan VĂJU

Făgăraș - orașul în care poți să juri că nu se întâmplă nimic!

► **Norocul meu este acela că m-am născut în orașul în care nu se întâmplă mai nimic. În orașul cu blocuri livide, străzi cenușii și parcuri mâncate de vreme, unde nici soarele nu se căznește să răsară, ci numai muntele, singur de mii de ani, respiră și visează visele zorilor. Parcă numai eu și munții Făgărașului ne întâmplăm sub orizontul care atârna deasupra micului oraș anost, planetă locuită de roboți triști...**

Orașul ăsta m-a sufocat de mic copil. Eram prea mare pentru străduțele lui înguste și prăfuite. Am învățat pe de rost câte pavele are un drum, câte drumuri are fiecare cartier, câte minute înseamnă fiecare destinație. În fiecare zi, mutre curioase și guri proaste nasc povești despre alți oameni, în fiecare zi un om își ferește taina existenței de urechile care aud tot și gurile care răstălmăcesc tot; în fiecare zi e ziua morții. M-am născut în orașul de baștină al neîntâmplării. Se

întâmplă de toate și nu se întâmplă nimic.

În acest oraș cenușiu mai găseam relaxarea în a mă întâlni cu prietenii pentru a asculta muzică. Atât puteai să faci în Făgăraș. Mi-amintesc că într-o zi trebuia să ies cu prietenii în oraș, numai că tata, în fața casei, dăduse drumul la muzică la mașină: „Living next door to Alice”. Răsuna în tot cartierul. „Doaaaaaamne, fă-l să oprească muzica aia că dacă aude vreun coleg n-o să mai vorbească cu minee!”

A doua zi ajungeam în clasă și se discuta despre muzică: ultimele manele care au apărut. Le uram cu o ură pe care nu v-o puteți imagina.

Am crezut că odată cu alegerile din anul acesta ceva se va schimba. Sigur nu speram în rezultatul final. Dar am sperat că indiferent de cine va ajunge capul urbei, se va schimba ceva. Nimic din toate acestea.

Aceleași O.N.G.-uri care fac programe de 1.000 de lei pentru proiecte pompoase ca denumire, dar fără relevanță în viața orașului. Se spune că mobilizează tinerii pentru o viață a societății civile activă. Care viață dacă toți tinerii pleacă și nu se mai întorc? Pentru cine să se întoarcă, pentru nostalgicii Combinatului Chimic și ai

U.P.R.U.C - ului din anii 80? Care stau în fața blocului, mănâncă semințe și își rod unghiile de ciudă că nu au furat destul înainte? Cine nu își aduce aminte că toți plecau din combinat cu pungă, saci, glicerină pentru antigel.

Toți se ploconesc la icoanele Sf. Gheorghe aducătorul de minuni peste Făgăraș. Toți văd că nu se întâmplă nimic în Făgăraș, dar există acel sentiment de autoflagelare prin care crezi că poți să treci mai bine peste mizeria care te înconjoară. Și dacă este să ne fie rău, măcar să ne fie la toți. Luați mizerie fraților, luați și mâncați, poate vă treziți și vă dați seama că trăim într-un oraș în care nu se întâmplă nimic. Și dacă se întâmplă, este cu totul întâmplător....

Anul viitor, de-o fi să fie, am să fiu de mult plecat de aici... Iar amintirea despre orașul ăsta va fi de două feluri: amintirea cu mine când nu voiam să fiu ceea ce sunt și amintirea cu mine mergând la pas, când străzile încetau să mă mai sufoce, deschizându-se larg și dând acea stare de relaxare și loc în jurul tău.

Eu am avut norocul de a mă naște în orașul în care nu se întâmplă nimic.

Cristi PREPELIȚĂ

Anul viitor, de-o fi să fie, am să fiu de mult plecat de aici... Iar amintirea despre orașul ăsta va fi de două feluri: amintirea cu mine când nu voiam să fiu ceea ce sunt și amintirea cu mine mergând la pas, când străzile încetau să mă mai sufoce, deschizându-se larg și dând acea stare de relaxare și loc în jurul tău.

Asta e țărișoara, ăștia sunt oamenii

► **A fost campanie electorală pentru alegeri locale? A fost! Au fost alegeri pentru primar și consilieri locali și județeni? Au fost! S-au numărat voturile și au fost puși oameni aleși în funcțiile ce urmau a fi ocupate? Au fost! Bun. Pefect.**

Dar promisiunile din campania electorală? A, nu, stai așa, că au fost concedii, a fost și „Augustusfest”, adică Oktoberfest-ul de august, începe imediat școala, încă e calduț afară, și poți să te speli și cu apă rece. Și oricum încă ne organizăm. Din greu, ne organizăm! Acum e cald totuși, dar mă uit în calendar, și în 4-5 săptămâni vine frigul, că așa e pe aici pe la munte, mai vine și frigul, și ce fac oameni aia care primeau căldură și apă caldă de la „centralizată?” Păi lipsa aeroportului, a spitalului multidisciplinar și a autostrăzii e floare la ureche pe lângă oameni aia care se vor încălzi în curând la mall, și se vor spăla pe la prieteni. Păi și nimic, nimic, o rază de speranță, la robinet va curge tot apă rece? Costeșuș, mamă, viceprimare, ce faci tu acolo? Te-a încălțat ăl bătrân, violonistul, și-a

pus una în cărcă așa pe măsura spatelui tău, mai mult ca să te înfunde, decât ca să te vadă ce ești în stare. Și acum râde de tine. Asta e magie politică, ce-ai făcut, ce-ai învățat și te-ai trezit cu cartoful fierbinte în mână. Hehe, încurcate sunt itele politichiei, și trebuie să ai obrazul gros, ficatul tare, spatele bine păzit, buzunarele adânci, și nesimțirea ca armură. Eu zic să-l aduci pe „Băsel Marinarul” să ne povestească la una mică (3-4 că duce bine, cică chiar și-o sticlă), cum era prin țările calde când era căpitan, hăt în tinerete, și România avea flotă. Avea, că nu mai are. Cam așa era și cu apa caldă. Aveam, că nu mai avem. Explică-mi și mie, te rog, cum vine asta, unde pune mâna politicianul, ba se strică, ba dispăre. Ca în bancul ăla cu Bulă care primește două bile de rulment și e lăsat în camera lui să se joace singur, să nu mai facă vreo nefăcută

pe afară. După două ore, bunicul intrigat că nu se mai aude zgomot din camera, deschide ușor ușa, și uitându-se curios, îl întreabă „Bulă, unde sunt bilele?” Și răspunsul vine prompt, direct din puțul gândirii de politician în devenire

„Una s-a stricat și una s-a furat”. Exact ca la noi...!

Unde mai pui și faptul că mai vin și alegeri parlamentare. Cum ce e ăla parlamentar? Parlamentarul e

un individ ce doarme în parlament pe banii noștri, și are secretară, mașină și birou parlamentar de la buget. Doarme în cel mai bun caz, că dacă nu doarme, face exact ca Bulă din bancul de mai sus, adică face totul praf. Țăla pe care îl doare în bașcheți că stam noi în trafic pe DN1, și că nu avem slujbe bine plătite. Țăla care vorbește mult, și savant, și nu face nimic. Sunt curios cu ce ne mai mint și anul ăsta. Legi

bune, bunăstare, apă caldă, autostrăzi? Politici fiscale mai blânde? Și după alegeri o să întindă bine de tot batista udă pe țambal, și o să se bată cu mâinile burtă când o să zică „hai că am trecut cu bine și de anul ăsta”. Și asta pentru că le merge... ehe, cât le-o mai merge. Cică ei ne reprezintă, în „forul” legislativ, adică acolo fac ei legi. Bineînțeles nu ca să beneficiem noi, prostimea. Noi fiind buni să dăm bir, ca să aibe ei ce băga prin buzunare. Și aspiranții au început să posteze deja pe facebook cu ce au făcut ei, cu ce urmează să facă, cât sunt ei de implicați ca să ne meargă nouă bine, rugându-se în mintea lor să mai prindă un mandat, că afacerile merg prost, ce să vezi DNA-ul știe cam tot, și nu mai poți să trănțești un contract baban cu statul sau să mergi pe mica înțelegere la ciordeală grasă de la buget. Dar nu e nimic, merg și bani aia puțini din leafa de parlamentar, că poate se mai ivește ceva în următorii ani. Vorbe goale pe bani mulți!

Asta e țărișoara, ăștia sunt oamenii!

Dan VĂJU

Ești mamă, asta nu e mare șmecherie

► Singurul lucru mai ușor decât făcut copiii este respirația. Chiar și asta e problematică, pentru că vezi femei care nu mai pot să respire când încearcă să explice că ele sunt mame, deci situate pe un plan superior, între Dumnezeu și restul viermilor.

Diferența între femei și bărbați în materie de făcut copii este că ele știu exact când fac unul. Că le doare, și apare fizic. De-aici a apărut o întreagă religie a mamei și a copiilor, iar internetul ni le arată pe multe din creaturile astea, al căror singur merit e că au făcut un copil, cum defilează superior și dojenitor printre noi.

E un cult de-a dreptul. După ce femeia proastă a făcut un copil simte nevoia să explice altora cât de importantă este. Cum faptul că a făcut un copil o ridică 10 cm deasupra veceului. Femeia normală își vede de viață, are grijă de copil, greșește și face lucruri bune, în protejează și îl iubește. Îl admiră cum crește și este necăjită când este prost, că-i copil, apoi îl iartă și-l iubește în continuare că știe că a fost prost pentru că-i copil, iar ea este acolo să-l îndrume, să-l ajute să treacă peste greșeli.

Femeia proastă urlă pe toate gardurile cât de important este să ai copil. Pentru că vrea să spună, de fapt, cât de importantă e ea că are copil.

Femeia proastă sare la gâtul oricui care zice ceva de copii, de la faptul că „bre, ia-ți odrasla că țipă sub geamul meu” la „copilul dumneata e o putoare, n-a învățat și o să-i dau un patru”. Urlă la oricine se ia de copiii

ei, pentru că nu se ia de copiii ei, se ia de ea. Și-i strică, mai departe, viața copilului.

Pentru că femeia-mamă, proastă, poartă copilul ca pe o medalie de sacrificiu. Este „Medal of Combat” pentru ea. Spune tot timpul cât de important este copilul, CÂT S-A SACRIFICAT EA pentru copil. Și, după ce toți din jurul ei îi întorc spatele, plictisiți de câtă superioritate le-a arătat EA, care a făcut un copil, se aruncă asupra propriului plod. Și-i aruncă aluia același bagaj de presiune: „uite, cât m-am sacrificat eu pentru tine, și nu ești recunoscător”.

Iar copilul iese în lume și află că mă-sa lui Napoleon a fost curvă, iar el a făcut un imperiu din Franța. Și vede că femeia care l-a crescut e nimic în afară de el. Și crește cu jenă, și dispreț și sictir.

Eu n-am avut ghinionul ăsta. Femeile care m-au crescut pe mine au fost femei deștepte, care aveau și alte lucruri de făcut decât să explice fiecărui om de pe stradă cum e să ai un copil. Vedeau asta ca o perioadă firească a vieții, ca un lucru natural. Am un copil, e ok, am grijă de el, o să am și nepoți, or să fie faini și ăia. Uite ce simpatici sunt. Este ceea ce facem ca oameni. Facem familii și ne distrăm când avem timp. Mama fiului meu și-a văzut de treabă, n-a

scos ochii, din câte știu eu, altora, despre cât de important este că e ea mamă. Avem discuții despre ce-am putea face ca părinți, cum să-l intrumăm pe blebedoc prin lume. Pentru că după toate astea, suntem doi oameni care avem și alte lucruri de făcut, și alte năzuințe, alte preocupări. Cu copilul între, dar asta nu ne face semizei. Ne face oameni.

O să greșim mereu. Am încercat să-l conving pe fi-miu să citească niște povești Disney, a rupt paginile, am încercat cu 20.000 de leghe sub mări, s-a plictisit teribil. Până la urmă am găsit ceva cu războiul dintre doi frați și, brusc, a devenit interesat. Apoi i-am luat alta, și iar a citit tot. Nu cred că metoda mea e atât de bună cât să scot ochii altora cu „băăăi, vedeți aci ce trebuie să faceți”. A mers la mine.

Singura chestie reușită de mamele militante din lumea întreagă a fost isteria anti-vaccinare. E normal, nu e decât o extrapolare a politicii oamenilor care nu sunt nimic. Au strigat SUNT MAMĂ ȘI ȘTIU CE E MAI BINE PENTRU COPILUL MEU și acum nu-și nenorocesc doar propriul copil, nenorocesc și pe ai altora.

Pentru toate „mamele” astea trebuie trimis un mesaj important: și pisicile sunt mame, doar că ele nu vociferează atât pe tema asta. Și nici nu sfătuiesc alte pisici despre cum e bine să facă un copil și cât de important e asta. Pentru că pisicile sunt animale decente și sunt pe planeta asta de mai mult timp decât femeile.

Ovidiu EFTIMIE

Iar copilul iese în lume și află că mă-sa lui Napoleon a fost curvă, iar el a făcut un imperiu din Franța. Și vede că femeia care l-a crescut e nimic în afară de el. Și crește cu jenă, și dispreț și sictir.

Str. Alexandru Ioan Cuza nr.24
Telefon: 0268.418.956
Urgențe: Tel: 0740.088.714
E-mail: contact@health-vet.ro

AES ALDEMAR AES

Service auto specializat în reparații

Electromotoare

Alternatoare

Orice tip, garanție, piese de schimb

Săcele, str. Alexandru Lapedatu nr. 7
Tel. 0268.27.61.53, 0741.11.80.88. www.aldemar.ro

GAZETA®
BRASOVULUI

Editat de SC ABC Medianet Galaxy SRL
Director: Alexandru PETRESCU
tel: 0787.89.86.36
gazetabrasovului@gmail.com

Responsabilitatea juridică
pentru conținutul articolelor
aparține autorilor.

Tipărit la Tipogramm SRL Brașov
tipogramm@yahoo.com
Tel/fax: 0268.42.77.60

Alături de toți cititorii noștri
Zilnic online, săptămânal pe hârtie
www.gazetabrasovului.ro

FOTBAL

FC Brașov și staff-ul ei

► FC Brașov continuă să-și lărgească lotul, cu jucători dar și în ceea ce privește staff-ul de conducere, administrativ și tehnic...

În stafful „stegarilor“ a fost cooptat, și Nicu Dascălu, campion mondial la Asihara Karate, o persoană cunoscută și apreciată la poalele Tâmppei. Acesta va avea atribuții legate de pregătirea fizică a jucătorilor echipei brașovene, pentru ca totul să meargă bine și din acest punct de vedere. De asemenea, în compartimentul marketing a fost adus și Constantin Oprea, cunoscutul fan al echipei brașovene, care deține și muzeul FC Brașov! În momentul de față, stafful tehnic și administrativ al „stegarilor“ atinge dimensiuni impresionante, persoanele cu diverse atribuții în buna desfășurare a activității la FC Brașov (inclusiv antrenorii și medicul echipei) fiind: Marian Brescan, Vasile Solomon, Paul Enache, Vasile Dochța, Viorel Morari, Constantin Oprea Claudiu Cazan, Nicu Dascălu, Cornel Țălnar, Mihai Stere, George Popa. Cam mult, așa cum nu există nici în prima ligă. Dacă ne lună, după ce spune o vorbă înțeleaptă: „s-a întins mai mult decât era plapuma“,

avem o imagine deloc liniștitoare, de la FC Brașov...

Urmează o „triplă“ la indemâna „stegarilor“

Pentru FC Brașov urmează trei meciuri cu un grad de risc mai redus, pentru că adversarele din următoarele trei runde nu au impresionat cu nimic până acum. După victoria chinuită cu UTA, în calea echipei brașovene vor apărea ASU Poli Timișoara, echipa proaspăt promovată, care reprezintă spiritul fotbalistic de pe Bega, precum și cele două formații din prețima Capitalei: Balotești și Berceni,

echipe care nu prea au nimic cu fotbalul... Cât privește meciul de la Timișoara, echipa lui Țălnar va trebui să confirme progresul de la etapă la etapă și să câștige, astfel încât să forțeze apoi accesul în fotoliul de lideră a campionatului!

Mai trebuie remarcată și o inițiativă a staff-ului (lărgit) de la FC Brașov: startul meciurilor de acasă va fi dat simbolic de câte o fostă vedetă a trupei „galben-negre“. La meciul cu UTA a fost invitat să facă acest lucru fostul mijlocăș-atacant Petre Cadar, cel care a sărbătorit 50 de ani de la debutul său în prima ligă în tricoul lui FC

Brașov. În meciul cu UTA, „stegarii“ s-au impus dramatic, în prelungiri (min. 91 și 94), scor 3-2, după ce în minutul 89 erau conduși! La finalul meciului cu echipa din Arad, Cadar s-a bucurat, firește, însă nu și-a ascuns emoțiile, pentru că partida cu UTA a semănat ca două picături de apă cu memorabilul meci din Cupa UEFA, contra turcilor de la Besiktas, disputat în anii 80, când Cadar era pe teren, alături de alți memorabili „stegari“, precum Șerbănoiu, cel care a fost magnific... Atunci, ca și acum, „stegarii“ au marcat goluri în prelungirile partidelor, iar întâlnirile

s-au încheiat cu același scor, 3-0, nesperat de fanii, care se consolaseră cu altceva... „Am re trăit acea partidă memorabilă, de neuitat, cu Beşiktaş după atâția zeci de ani... Și atunci oamenii începuseră să părăsească stadionul pentru că nu mai credeau că putem întoarce scorul. Și acum am văzut oameni care plecau de la stadion și acum sînt convinși că nu s-au bucurat de alegerea făcută. Așa cum turcii erau complet debusolați, după golul marcat de mine, așa i-am văzut și pe cei de la UTA. Erau terminați și nu înțelegeau nimic din tot ce se întâmpla. Este o victorie mare și îi felicit din tot sufletul pe jucători“, a spus Petre Cadar. La viitoarele meciuri pe „Tineretului“, vor veni cu siguranță alte vedete să dea lovitura de început...

Mai trebuie remarcată și o inițiativă a staff-ului (lărgit) de la FC Brașov: startul meciurilor de acasă va fi dat simbolic de câte o fostă vedetă a trupei „galben-negre“.

TIR

Brașoveanul Ion Rareș merge la mondialele de tir pe cheltuiala lui

► Fapte de neimaginat, legate de sportul românesc, în 2016: cum este să mergi la o competiție mondială, unde reprezinți România, exclusiv pe cheltuiala clubului sportiv unde ești legitimat, a ta personală sau a prietenilor?

Și totuși, așa se întâmplă, într-un sport guvernat de un minister, condus de cineva care a rămas în funcție, chiar și după rezultatele mediocre de la Rio! Sportivul brașovean Rareș Ion și antrenoarea Cristina Bălan, vor participa la campionatele mondiale universitare de tir din Polonia, după ce clubul CSU Brașov, unde este legitimat sportivul, a făcut toate eforturile să adune banii, pentru această participare! Mai mult, s-a apelat la prieteni și la cunoștințe, pentru a aduna suma respectivă, ținând cont, totuși, că resursele clubului sunt limitate... Și mai mult, sportivul și antrenoarea vor cheltui și din banii personali, ca să câștige o

medalie... pentru România, desigur. Iar, Rareș care va concura la pistol liber glonț și pistol liber aer comprimat, are această posibilitate, pentru că este un sportiv de valoare. Alături de el, merg în Polonia și doi sportivi de la Iași, care au întâmpinat aceleași probleme, legate de cheltuielile de depasare! Toți trei, vor reprezenta țara noastră la această competiție de amploare! Antrenoarea Cristina Bălan ne-a precizat: „Vom concura, atât la individual cu toți sportivii, cât și în proba pe echipe. Rareș este deja un sportiv experimentat, chiar dacă are doar 23 de ani și sigur are șanse și poate să ochească o medalie“. Întrebarea noastră este următoarea: de ce nu a fost prevăzută

finanțarea de către instituțiile abilitate, pentru participarea la această competiție și de ce tirul este marginalizat, cu toate că este un sport cu veche tradiție în România? De ce sportivii și antrenorii sunt obligați să facă tot ce nu ține de ei, în loc să-și concentreze atenția doar la performanță? Rezultatele de la Rio sunt o oglindă fidelă a ceea ce se întâmplă în sportul românesc... Prin comparație cu Ungaria, de exemplu, unde statul alocă pentru sportul de performanță sute de milioane de euro anual, iar rezultatele, inclusiv cele de la Rio, sunt vizibile și aduc imagine țării, până la urmă... La noi, sutele de milioane se indeasă în buzunarele incompetenților și corupților.

